Ч. 61 (1*.30?). Львів, середа 18. березня 1936. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 504-060, 145.322. Адреса для телеграм: „Діло“ Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Четвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41. „ Друкарні: 229-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Становище Ліги Націй до німецької відповіди.

ЛЬОНДОН, 17. 3. ПАТ. Після півторагодинного тайного засідання Рада Ліги Націй рішила: 1) приняти Німеччину до участи у нарадах Ради Ліги на тих самих правах, що й інших сигнатаріїв Льокарна, себто без права голосування; 2) відповісти Німеччині, що питання німецьких пропозицій належить до сигнатаріів Льокарна, не до Ради Ліги.

ФРАНКО-БЕЛЬГІЙСЬКИЙ ВНЕСОК.

ЛЬОНДОН, 17. 3. ПАТ. На вечірньому, явному засіданні Ради Ліги перший промовляв мін. Флянден, що в імені урядів французького і бельгійського (від якого дістав повновласть) предложив Раді Ліги до ухвалення заяву такого змісту: „Рада Ліги стверджує, що нім. уряд нарушив 43. статтю версайського миру, обсаджуючи здемілітаризовану смугу, очерчену у 42. і слідуючих статтях версайського миру та у льокарненському договорі; Рада взиває генерального секретаря Ліги, щоб згідно з 4. і 2. статтею повідомив про це рішення Ради сигнатаріїв льокарненського договору. Опісля на внесок предсідника Ради засідання відложили до нині, год. 15.30.

ІТАЛІЙСЬКИЙ СФІНКС.

РИМ, 17. 3. ПАТ. Відповідь Гітлера на запрошення Ради Ліги не викликала ніякої реакції італійських офіційних кругів. Вони уважають, що перше домагання Німеччини (рівноправности у нарадах) оправдане; до другого домагання (розгляду нім. пропозицій) ставляться з резервою, зазначують лише, що у цій справі німецьке становище зовсім розходиться з франко-бельгійським.

Франція загрозила мобілізацією.

ПАРИЖ, 17. 3. ПАТ. Французи назагал вдоволені ходом вчорашнього засідання Ради Ліги, хоча розчаровані поставою інших членів Ради, зокрема представників Данії, Чілі та Туреччини. Підчас нарад дійшло до такого великого загострення, що мін. Флянден загрозив, що франц. уряд оголосить мобілізацію. Часописи підкреслюють, що лише завдяки інтервенції кількох союзних держав зуміла французька делегація переформувати свої тези.

ФРАНЦУСЬКИЙ УРЯД БОЇТЬСЯ ДИСКУСІЇ.

ПАРИЖ, 17. 3. ПАТ. Нині збереться палата послів, щоб радити до пятниці; на цю сесію вплинуло чимало інтерпеляцій, м. ін. 6 на тему закордонної політики. Як заповідає „Тан“, уряд проситиме парлямент, щоб у часі таких важких переговорів як льондонські не наставав на публичну дискусію над закорд. політикою

Німеччина здається прийме запрошення до Льондону.

ЛЬОНДОН, 17. 3. ПАТ. **Райтер повідомляє з Берліна, що там тепер радять, яку відповідь дати на запрошення Ради Ліги. Загально припускають, що Німеччина прийме запрошення і нім. делегація виїде до Льондону сьогодні вечором, або завтра.**

ЛЬОНДОН, 17. 3. ПАТ. Берлінський кореспондент часопису „Дейлі Експрес“ подає опінію добре поінформованих кругів, що Німеччина прийме запрошення Ради Ліги. Відкидаючи друге німецьке домагання, Рада не замкнула перед нім. урядом дверей, лише порадила переговорювати з заінтересованими державами.

НІМЕЧЧИНА НЕ ДОМАГАЄТЬСЯ НЕГАЙНИХ ПЕРЕГОВОРІВ НАД СВОЇМИ ПРОПОЗИЦІЯМИ.

ЛЬОНДОН, 17. 3. ПАТ. У телеграмі міністра Нойрата, висланій як відповідь на запрошення взяти участь у нарадах Ради Ліги Націй, був м. ін. такий уступ: „Німецький уряд може взяти участь у нарадах Ліги лише тоді, коли отримає запоруку, що держави є готові **незабаром** зачати переговори в справі пропозицій канцлера Гітлера.

Слово „незабаром“ у німецькому тексті звучить як „альсбальд“; у текстах французькому й англійському переклали як „негайно“. Сьогодні німецький уряд офіційно повідомив англійський, що переклад слова „альсбальд“ помилковий; значить „в слушний час“.

Офіційні британські круги не привязують ваги до того німецького вияснення. Заступник британського уряду зазначив, що суттєвим є не питання речинця евентуальних переговорів, але звязання участи в нарадах Ліги з переговорами. Британський заступник признав всеж таки, що німецький уряд своїм офіційним вясненням спричинив у деякій мірі психольогічне злагіднення ситуації.

Бельгія готується до оборони.

НАМЮР, 17. 3. ПАТ. Промовляючи на зборах молодих правників міністер національної оборони заявив м. ін., що після ремілітаризації Надренії Бельгія не матиме часу зорганізувати оборону на випадок нападу, тому мусить побудувати на кордоні сильні фортифікації та обсадити їх добрим військом.

Англія хоче ждати німецьких виборів?

ЛЬОНДОН, 17. 3. ПАТ. Як подає „Таймс“, британський уряд на вчорашньому засіданні ствердив, що теперішнє положення Гітлера складне з огляду на недалекі вибори, тому уважає, що добре булоб відложити наради Ради Ліги до кінця місяця, а тимчасом дати змогу делегаціям скомунікуватися зі своїми урядами.

СТАНОВИЩЕ УРЯДІВ ДО РЕНСЬКОЇ СПРАВИ.

ПАРИЖ, 17. 3. ПАТ. „Ле Пті Журналь“ осьтак коротенько окреслює опінію французьких кругів: **Франція не буде переговорювати з Німеччиною, доки Німеччина не забере війська з Надренії.** Коли не приверне попереднього стану, **тоді Франція буде домагатися англійської й італійської забезпеки** для ренського кордону і зорганізування збірної безпеки. Коли Німеччина не сповнить французьких домагань, тоді **Флянден покине льондонську конференцію, а згодом Франція покине Лігу Націй.**

Бельгія предложить обмежити німецькі збройні сили в Надренії та заборонити німцям будувати там укріплення. Далі домагатимеме негайних переговорів із Німеччиною й закинення санкцій.

Англія буде проти санкцій, а за участю Німеччини в нарадах, щоб так наклонити Німеччину вернутись до Ліги Націй. Крім того Англія готова зрезигнувати з Льокарна в користь нового ренського й летунського пакту.

Польща не зацікавлена Льокарном і не бачить потреби пристосовувати санкції. Колиб Францію заатакували, польсько-французький союз ввійшов би в силу.

„ҐМІНД“

це було підчас війни слово, яке прокидало в серцях наших земляків тріважні зворушення. Хто хоче знати, що воно значить нехай прочитає книжку

д-ра Василя Маковського

під наг.

„ҐМІНД“

Книжка має 304 сторінок друку і двобарвну окладинку та коштує тільки 2 зол., з почтовою пересилкою 2.50 зол.

Замовляти в Адміністрації „Діла“, **Львів, Ринок 10.**

18. III. 1921.

Львів, 17. березня 1936.

„...Після промов голов обох делегацій прийшла на чергу дня справа признання повновластей. Річ ішла головно про справу, чи польський уряд признає уповноваження представників Української Совітської Републики і чи дає право своїм делегатам рівнорядно переговорювати з представниками Совітської України. Ту справу кількакратно порушував ще у Мінську давній голова російської делегації Данішевський. Відповіди на це не було у Мінську через те, що обидві делегації виїхали. Отже вона прийшла на чергу дня у Ризі.

Польська мирова делегація дістала інструкцію, щоби признати уповноваження Совітської Української Републики і в тому дусі предложено теж уповноваження польської делегації. При такому стані речей повновласти обох делегацій були на першому засіданні у Ризі після кільканацятихвилинних нарад взаємно признані. В той спосіб стала пересудженою — бодай у періоді заключування мира між Совітами й Польщею — доля України, яка залишилась в обсягу російських впливів.

У справі України російська делегація одинаково у Мінську як також у Ризі була абсолютно неуступчива. Заявив мені це зовсім отверто Йоффе в часі довірочної розмови у Ризі. Упиратись польській делегації при українській справі — грозило це (не вважаючи на ослаблення Росії) дальшою війною, невідомо якою довгою. Тієї війни Польща не моглаб на довшу мету витримати, тимбільше, що польські впливи на Україні — як виказала київська виправа — були дуже маленькі, а союзний з Польщею уряд Петлюри не зумів викликати ентузіязму українського населення, без чого зорганізування нової держави — неможливе. Більш уступчивими були російські большевики у справі віддачі під польські впливи Білої Руси, але спроби поставити цю справу у Ризі стрінулись з рішучим спротивом польської сторони. В той спосіб т. зв. „буферні“ держави (Україна і Білорусь) залишились у Совітському Союзі, себто фактично при Росії. Федераційний плян був перекреслений розвитком подій...“*)

Стільки й усього: всього тих кільканадцять рядків Ян Домбський, той самий, що підписав і варшавську конвенцію з урядом УНР і риський мир з Совітами, — присвячує справі недопущення українських делегатів до участи у риських мирових переговорах, справі признання ро

*) Jan Dąbski: „Pokój ryski“, Warszawa 1931., стор. 77/78.

зійських большевиків „уповноваженими" пере-
говорювати про державну приналежність укра-
їнських і білоруських етнічних земель, справі
вирішення цілої концепції Східної Европи згід-
но з теорією польської народової демократії
про „сферу впливів" — польську й російську —
на землях українських і білоруських.

Перемога тієї ендецької теорії у Ризі була на-
слідком тодіш. внутрішньо-польської ситуації:
за війною з Росією була лише горстка одиниць
довкола Йосифа Пілсудського, — проти неї бу-
ли русофільські ендеки, „принципіяльно-паци-
фістичні" пепеесси та Пяст, який завжди хитався
між ендецькою правицею і радикально-селян-
ською лівицею. Української проблеми у міжна-
родній площині польське громадянство, ані на-
віть чільні польські політичні діячі не знали, не
розуміли, — до проблеми української самостій-
ности ставились з найбільшою нехіттю, а то й
виразною ворожістю, слухаючи сугестій східно-
галицьких поляків, які свою ненависть до міс-
цевих українців переносили на все українство
та в москалях бачили „природного" свого про-
тиукраїнського союзника.

І перемогли у Варшаві та Ризі ендецькі впли-
ви через те, що не можна було їм протиставити
— української сили. Ян Домбський, який з та-
ким легким серцем висловлюється про те, як він
і його земляки відвернулись — після блискучої
воєнної перемоги — від „союзного з Польщею
уряду Петлюри", той п. Домбський має в одно-
му правду: без всенародного ентузіязму дій-
сно будувати нової держави не можна і дійсно
того ентузіязму українські маси у рр. 1917/20 не
мали. Було безліч геройських поривів, була крі-
вава кількалітня боротьба, була розпука горст-
ки патріотів, були навіть масові зриви, але все-
національного ентузіязму не було, не було його
у тих пресумних часах „невтралітету" цілих
полків, у часах дикої „демобілізації" (читай:
втечі з армії до дому зі свіжо отриманою
зброєю і одягом), у часах всяких Шинкарів і
Григорієвих і Юрків Коцюбинських...

І тому риський мир є для нас датою пресум-
ною з кожного погляду, з якого тільки на нього
не глянути. Так, як постанова Ради Амбасадо-
рів, про яку писали ми два дні тому та яка була
формальним затвердженням риських терито-
ріяльних кордонів, так само риський мир — це
безслявна українська програна. Бо можуть бу-
ти програні й повні слави: такими програними
була битва під Полтавою і геройський молоде-
чий порив під Крутами і кривава українська лав-
ня у Базарі. У Ризі й Парижі не було ніякого
українського геройства: було українське без-
силля і була невдача, посередньо підготована
українськими таки руками: адже у Ризі поль-
ські делегати встановляли східну границю Поль-
щі, виразно покликуючись на лінію, встановле-
ну у варшавській конвенції з 22 квітня 1920, і
в Парижі Рада Амбасадорів „вирішувала" спра-
ву Східної Галичини, покликуючись на своє
право цю справу вирішувати, право сувере-
нів, яке й самі галичани признали.

Однак розвитку української нації риський
мир уже стримати не був усилі. І згадуючи зі
смутком ті історичні роковини — можемо про-
те одночасно з почуттям радости ствердити: ни-
ні, після 15-ти літ, українці — як нація — є ба-
гато сильніші, ніж були тоді, тому літ 15!

Негус заступає дорогу італійцям.

ДЖІБУТІ, 17. 3. ПАТ. Як подають з Десіє, реорганізацію армії раса Мулюгета поручили б. губернаторові Десіє расові Ебаде. Цісар обняв особисто провід над великими силами, щоб здержати італійський наступ.

СМЕРТЬ ЛЕТУНІВ.

РИМ, 17. 3. ПАТ. Італійський воєнний комунікат ч. 156 стверджує, що на еритрейському та сомалійському фронті не діється нічого, гідного уваги. Бомбовий літак, що вертався з райду, упав по італійському боці. Залога 5 осіб згинула.

РІКЕТ ДОІЗДЖАЄ ДО АБІСИНІЇ.

ХАРТУМ, 17. 3. ПАТ. Англійський фінансіст Рікет покинув Хартум і полетів італійським літаком до Асмари.

ЗОЛОТО ДЛЯ БАТЬКІВЩИНИ.

КАІРО, 17. 3. ПАТ. На зразок італійських організацій товариство „Відродження жінки" під проводом молодшої цісарівни почало збирати золото і дорогоцінности на воєнні потреби. Зложили чимало старинних родинних дорогоцінностей.

ХИТРО-МУДРО.

Хто хоче помогти Рідній Школі, нехай вимагає при закупі готівкою „провірних бльоків Р. Ш

Шевченківська академія у Варшаві.

(ВУ) В авлі варшавського університету відбулася 15. ц. м. врочиста академія в память Шевченка, влаштована Українським Науковим Інститутом у Варшаві. На академії були присутні: маршал сенату Олександер Пристор, соймовий віцемаршал Тадей Шецель, міністер віроісповідань і освіти проф. Войтіх Свентославський, в імені міністерства внутрішніх справ державний підсекретар Генрих Кавецький, підсекретар у міністерстві внутрішніх справ Вл. Корсак, державний підсекретар у міністерстві справедливости Стефан Сечковський, державний підсекретар у президії ради міністрів Ґжибовський, православний митрополит Денис, делегація УПР у складі сенаторів Децикевича, Горбачевського і Павликовського, державний комісар для Варшави Вл. Ярошевич і інші. Крім того були: проректор університету проф. Чубальський, д-р Януш Волінський, начальник виділу президії ради міністрів Станіслав Папроцький, проф. Тадей Зелінський, проф. Маркиль Гандельсман, проф. Д. Дорошенко, архимандрит проф. Іларіон Васелеко, архимандрит проф. Григ. Перадзе і представники літературного й наукового світа, української та грузинської кольонії у Варшаві.

Академію розпочав Український Національний Хор ім. Лисенка під управою С. Сологуба піснею „Думи мої", опісля проф. А. Лотоцький виголосив український відчит на тему „Наукові досліди над творчістю Шевченка". Після кількох хорових продукцій забрав голос проф. Роман Смаль-Стоцький, який у відчиті у польській мові на тему „Шевченко і поляки" з'ясував історію звязків, що лучили Шевченка з польською культурою. Вкінці польський артист М. Вирживовський рецитував поезії Шевченка в польських перекладах

Нині оба театри грають

У ВЕЛИКІМ ТЕАТРІ в год. 8-ій виступи Ів. Кульчицької і К. Дембовського в оперетці П. Абрагама

БАЛЬ У САВОЮ.

В ТЕАТРІ РІЖНОРОДНОСТЕЙ в год. 8-мій: Востаннє

ТРАФІКА ПАНІ ҐЕНЕРАЛОВОЇ.

ЕДВАРД САС.

ВІНО.

Ольга — гарна бльондинка, донька банковця Кадара, мала 25 літ, коли молодий адвокат, який познайомився з нею в одної товаришки, освідчився їй. Він не мав іще доброї практики, але рахував на знайомости. Наречений Ольги не був дуже гарний мужчина, але його поважні заміри були важніші. Ольга не відкинула його, тим більше, що він кохав її щиро.

Одного дня мусів він виїхати у ділових справах. Коли він вернувся вечором, поїхав просто до нареченої. Вже по служниці зміркував він, що дома щось сталось. Ольга і мама сиділи заплакані.

Ольга вустріла свого нареченого із силуваним усміхом. Не могла опанувати себе і хлипаючи, кинулась йому на шию.

— Що сталось? — спитав наречений збентежений.

— Тато... бідний тато...

— Що з ним?

Мовчанка.

— Його візвали вранці на поліцію і досі не вернувся.

Адвокат зараз зрозумів ситуацію: його звідти не пустили до хати.

Ольга ламала руки.

— Карле! благаю тебе, зроби, що можеш, щоб його звільнити... Він напевне невинний.

Наречений не мав такої певности щодо невинности, але взяв капелюх і вибіг. Молодий адвокат не забув ужити всіх заходів, щоб добути свого майбутнього тестя з вязниці, але на жаль надаремне. Пан Кадар перерахувався у своїх інтересах і мав за багато довгів. Якби був мав більший капітал, то міг би був це непорозуміння з законом якось вирівняти. Але суд не хотів його звільнити.

Тоді Ольга сказала до свого нареченого із жалем, мало серце її не трісло:

— Карле! я звільняю тебе із слова. Я не можу жадати від тебе, щоб ти женився з дівчиною, якої батько...

Але він не дав їй докінчити.

— Моя кохана! Твоє нещастя не зміняє в нічім моєї постанови. У чому ти можеш бути винна, що твому батькові трапилося нещастя?

— Але, коли його засудять? — хлипала Ольга. — Чи світ і тебе тоді не осудить. Ти знаєш, які люди злобні!

Наречений узяв дівчину за руку:

— Розумний чоловік не може зробити мені докору з того, що я оженюсь з тобою. Може мною почали би погорджувати саме тому, що я тебе покинув.

Ці слова змінили негайно духовий настрій Ольги. Вона кинулась йому на шию і найрадніше поцілувалаб його в руку...

Вони почали робити пляни на майбутнє.

Ольга говорила:

— Ми мусимо, річ ясна, зріктись 4-кімнатного мешкання, яке хотів нам винаняти батько. Найрозумніше булоб, якби ми залишились на цьому старому мешканні. Ти мусиш мати тільки порядний кабінет для клієнтів. Служниці теж не будемо тримати. Я з мамою будемо самі вести господарство. Я вмію навіть писати на машині і таким робом заощадимо собі секретарку

Карло всміхнувся таємничо:

— Навіщо все те?

Вона глянула на нього здивована:

— Якто? то ти не розумієш, що я тепер не дістану вже свого віна?

Наречений усміхався далі:

— Бачиш, моя кохана — сказав він тихо — я гадаю навпаки: ми наймемо собі мешкання з чотирьох кімнат і так його обставимо і так будемо жити, як цього вимагає мій інтерес моя будуччина і моє суспільне становище.

Ольга була здивована.

— Чотири кімнати... і меблі? Мій Боже! звідки візьмемо на це фонди?

Її наречений нахилився до неї:

— Виявлю тобі один секрет. Ти розумна дівчина. І твій батько теж дуже розумний. Я розмовляв з ним зараз після того, як трапилось з ним нещастя і він повідомив мене, що твоє віно зовсім забезпечене. Він умів його забезпечити в останній хвилині... і ми дістанемо все до останнього сотика.

Карло дивився ввесь час розсяяними очима, яке враження зробила на Ользі ця реверляція. Ольга аж підскочила:

— Мої гроші забезпечені!!

Наречений притакнув.

— Якто? То цими грішми міг би батько поплатити свої довги, а волів сидіти у вязниці для мене? І ти можеш приняти від нього таку жертву!

Ольга впала на крісло і плакала.

Адвокат був пригноблений і не міг найти слів.

— Ольго! Я завсіди вважав тебе за розумну дівчину.

Ольга глянула йому в очі. Вона вже не плакала. Хоч серце рвалось її з болю, вона стягнула з пальця заручинову обручку і поклала перед нареченим:

— Прошу. Зверніть мені теж свою обручку. І прошу вас зробіть мені одну чемність: вийдіть з цього дому.

Адвокат дивився на дівчину, хотів щось сказати, але врешті стягнув непевним рухом обручку і подивився ще раз на свою наречену. Її погляд сказав йому все. Це не був уже погляд, а удар батога.

Коли наречений її вийшов, вона глянула ще раз на обі обручки, що лежали на столі і кинулась на всю ширину на софу. Аж тоді заплакала стиненими грудьми

Перекл. с. б.

НА ДНІ.

На маргінесі найновіших подвигів паліївщини.

Дмитро Паліїв, провідник т. зв. „Фронту Національної Єдности", видавець і потрійний редактор, а саме „Українських Вістей", „Батьківщини", і „Перемоги", справді має підстави бути — по свому — вдоволеним: *знову про нього заговорив цілий край!* Знову людина поставила себе в центр загальної уваги! Одначе цим разом сталося це завдяки політичним *денунціяціям*, спрямованим проти своїх давніх товаришів та співробітників. Ця справа, про яку ми вже частинно інформували наших читачів у попередніх числах „Діла", хоч яка вона прикра й болюча, вже вимагає докладної аналізи й насвітлення. Знову перед нами відкривається один із найтрагічніших відтинків нашої політичної дійсности: *українська політична отаманія*...

Кожному нашому ґімназистові знана історія Герострата з Ефезу, який, щоб добути славу, спалив чудову святиню Артеміди в Ефезі в 356. р. перед Христом. Історія оповідає, що первісно Герострат був — як воно в нас говориться — „наскрізь порядною людиною", але сам по собі фігурою досить підрядною, без талантів, без ніяких особливих чеснот. От, сіра собі пересічність. Проте конечно хотів вибитися, блистіти, бути славним, конечно хотів вести та приказувати. Жадоба слави опанувала вкінці цілу людину, всі її думки, всю душу. І коли не вдавалося добути славу по доброму — то хай це буде і по злому! Аби тільки люди говорили, аби тільки не скотитися на низи, туди, де животіє сіра, безіменна, безформна людська маса.

Історія Герострата — це на свій лад і — на жаль! — також історія останніх діл і потягнень п. Дмитра Паліїва. Це історія політичного *палія*, який для жадоби розголосу та для заспокоєння помсти підпалює оце рідну хату. Ніколи такий амбітник не може успокоїтися, затихнути. Нагінка на УНДО, постійно практикована в концерні Ф. Н. Є., така досі в моді і врештою єдина дотепер рація існування Ф. Н. Є., перестала бути козирем. Треба було якихось *нових* сензацій, треба було нової *скандалістики*, щоб п. Паліїв міг далі зберігати позори „найважнішої" в краю фіґури.

І ось так, — аби тільки далі плавати на поверхні, аби тільки не зійти зі сцени, аби тільки далі „втриматися при столику" — п. Паліїв почав блефувати своїми *останніми* козирями. І покищо „виграє". Т. зв. „виграє" остільки, що справді люди про нього знову говорять. Говорять навіть більше, ніж колинебудь попередньо! Але нині вже тільки так — як перед трьома роками говорили про сумної слави героя самбірського процесу. *Ціна*, що її „при столику" платить нині п. Паліїв за оту свою теперішню „славу" й „розголос", справді — жахлива. Тією ціною є нині, коли нагінка на УНДО більше не виплачується і популярности не приносить — уже тепер попросту *сипання річей наскрізь прокураторського, поліційного характеру*. Своїми найновішими „писаннями" п. Паліїв — як то казалося за австрійських часів — „форрікував" на найбільш передове місце поміж всіма дотеперішніми українськими т. зв. „сипачами".

П. Паліїв оправдується тим, що про все те, про що він „ревеляціонує" в останніх часах у „Батьківщині", „поліція і так знає вже віддавна"... Та чи річ тільки в *поліції?* Чи нема більше нічого в політичній грі, що поза всякою поліцією може мати рішальне *політичне* значіння? Проте не будемо тут входити в розбір того, що п. Паліїв уважає за слушне з нашого минулого „демаскувати" і не будемо говорити про все те, що йому подобається називати „фактами". О так! Можнаб про ті речі справді сказати дуже багато цікавого! Одначе дійсна дійсність була грубо інакша, як її реляціонує п. Паліїв! Та чи *можемо* про ті речі з п. Паліївом прилюдно сперечатися? Ні! Методи сипання й деконспірації залишаємо краще вже йому самому. Важніше є щось інше.

Не зважаючи на свою особисту політичну цілеву яловість, вже ж п. Паліїв має досить спритності та примітивної інтеліґенції політичного „матера", щоб не знати, які його „ревеляції" принесуть безпосередні наслідки! Адже ж п. Паліїв — це не молодик, який, бува, в розгарі боротьби, вискочить поза межі дозволеного і наляпає з дуру багато дечого такого, чого потім мусить гірко стидатися. Перед нами вже старий політичний грач, який *знає*, які його заграваня і блефи *можуть* і навіть *мусять* принести психольоґічні й конкретні політичні ефекти. То теж нині мусимо питати: *чого* хотів властиво п. Паліїв? *Що* задумав викликати тими своїми ревеляціями?

Не треба врештою багато морочити над розв'язкою цього питання. Ситуація незвичайно ясна. Йшло тільки про щось одно, врештою завжди і незмінно те саме, про що п. Паліїву йде від багатьох літ, отже про те, щоб усунути — не так уже політику, яку наш провід робить, бо і п. Паліїв пороху не видумав — але щоб усунути людей, які оту політику *реалізують*. „Боротьба" п. Паліїва йде не за якісь *засади*, але в нього все тільки за „перше місце", за „право старшування", за „диктатуру". П. Паліїв пробував довгі роки валити наших провідних людей тим, що їх денунціював систематично перед *власним* громадянством, характеризуючи тих чи інших осіб як хрунів, угодовців, опортуністів та „битих псів". Коли це не помагало і зненавиджені ним люди таки „трималися", коли система денунціяцій перед власним громадянством — спочатку досить обіцююча, а далі щораз менше вдячна — почала остаточно крахувати, п. Паліїв почав справу з *іншої* бочки!

Так, це правда: наше громадянство, здезорієнтоване і збите спантелику нашою програною визвольною війною, довгий час не хотіло і *не могло* погодитися з нашою новою суворою дійсністю. Воно довгий час блукало на політичних манівцях, пробувало *ріжних* доріг, але завжди в абсолютно *добрій* вірі і завжди з переконанням, що так, як саме в даному часі служить, воно найкраще служить своїй національній справі. Одначе історія наших кільканадцятилітних повоєнних політичних хитань та зиґзаків, історія наших політичних досвідів, словом — історія нашого політичного *доврівання* занадто складна і траґічна, щоб був тут час і місце над нею докладно спинятися. За нами нині справжня політична хрестна дорога нас усіх, однаково страшного покоління, що й молоді, повна жертв наших і чужих, повна крови, сліз, борикань і трагедій. Може і але наші люди вірили й думали в минулих періодах; може, ба, *напевно* робили важкі політичні помилки. Те, що ми переживали після заломання нашої воєнної кампанії, було продовжуванням давного нашого чотирокутника смерти, цим разом у *політичній* площині між Москвою, Польщею, Німеччиною і Чехословаччиною. Ми й по програній нашій мілітарній розгривці були в стані дальшої війни з поляками. Але так само *чесно*, як учора ми їм супротивлялися, нині не тільки вони, але також і *ми* витягаємо зі свого боку до них руку і пробуємо зговоритися: так є, *ті самі* люди, які ще вчора звертали зброю проти поляків! Так — як це *буває* на війнах!... І так, як це пристало двом воюючим сторонам, які у спільнім інтересі рішаються скласти зброю і заключити мир.

А далі сталося те, що *повинно* було статися: наші провідні люди, Мудрий, Кузьмович, Целевич та інші — зайво тут вичисловати *всі* дотичні імена — найшли бажаний контакт і послух у Варшаві. Поляки показалися досить розумними і досить політично виробленими, щоб піти на політику замирення. І ті наші люди почали *рости* у Варшаві. Особливо Василь Мудрий почав бути фіґурою, тим провідником, про якого йшло, кимось, хто має *право* ручити своїм словом за поставу цілої суспільности і має право *вимагати* від тієї суспільности, щоб цього даного слова дотримувала. В наслідку почали зявлятися перші ластівки відпруження: деякі позитивні для нас можливости. І ось так п. Паліїв станув нараз перед перспективою, що політика Василя Мудрого й УПР, стільки разів висміювана на сторінках „фронтової" преси, може виявитися справді успішною і, дивлючися з історичної перспективи — для нашої національної справи наскрізь позитивною. Але у висліді це означало неминучу ліквідацію демаґоґії п. Паліїва, це означало його політичне небуття. Отже ціль виринула перед ним ясна: щоб там і не було — *зірвати* цю політику, ні, не так може оту *політику*, як знищити передовсім людей, підірвати й за всяку ціну здискредитувати вирішні *особи*. Коли не міг „зліквідувати" цих людей, постійно на них цькуючи та їх денунціюючи перед *власним* громадянством, то тепер це п. Паліїв почав робити і перед *чужими*. Так зродилися сумної вже нині слави „демаскуючі" ревеляції п. Паліїва, саме *тепер*, саме в моменті, коли Василь Мудрий та УПР роблять бодай що справді *останню* спробу компромісу, грають велику гру, бодай що за життя, за історичну реактивізацію нас усіх, *цілого* нашого народу, по цей бік і той бік Збруча! Саме в такому моменті п. Паліїв уважав за слушне пригадати польській львівській вулиці, що нпр. посол В. Целевич був разом з ним в одній конспір. організації, що посол В. Кузьмович теж „щось мав з УВО" і що преса концерну Івана Тиктора, яка займає нині до політики УНДО наскрізь прихильну і доброзичливу позицію — що й ота преса зродилася з УВО!

Рахунок п. Паліїва виявився правильний. Польська львівська шовіністична вулиця якстій підхопила акорд, поданий їй п. Паліївом! І ще як зареаґувала!... Вчора ми подали чергові польські голоси про ці паліївські ревеляції. І нині йде крик зі Львова в сторону Варшави: „Ради Бога! Поляки! Земляки! Спамятайтеся! З ким ви говорите?! Це ж „зьбіри" з УВО! На руках цих людей кров пок. мін. Перацького!" Так відбувається паліївсько-ендецько-брукове мобілізування протиукраїнських настроїв; по дорозі через Львів намагається підірвати у Варшаві позицію наших людей, так приготовляється лиху кров на терені сойму, так ослаблюється наші шанси перевести в законодатних палатах ті чи інші зміни в нашу користь. У висліді все це є нічим іншим, як вирахованим і цинічним убиванням політиці Василя Мудрого й УПР ножа у спину.

Одначе п. Паліїв перечислився. Провокація *не вдасться*. *Не може* вдатися попросту тому, що позиція Василя Мудрого й УПР є сильна передовсім солідарною підтримкою українського громадянства. Те, що хтось буде денунціювати послів Целевича й Кузьмовича за їхні давні споминні звязки з УВО — особистої і політичної позиції цих людей не захитає. Ця позиція не тільки тим сильна, що опирається на підтримці цілого нашого громадянства, але вона тим більше сильна ще в тім, що ті, про кого йде, знають і *добре* знають, що Василь Мудрий і його товариші грають *чесну* гру, без каменя за пазухою і без ножа за халявою. Союз п. Паліїва з польською протиукраїнською опінією і львівською вулицею очевидно ніколи не може бути реальний, бож він сам себе і перед ними цією „політикою" здискваліфіковує.

Але тепер наша суспільність має прегарну нагоду, таку, як ще може ніколи передтим, побачити гарну душу п. Паліїва у всій її безмежній нужденности. Ось рука, яка підпалює хату рідного брата: гори — мовляв — до чорта! Мудрий, Целевич, Кузьмович мають вплив? Мають успіхи? Отже *заденунціювати*! І те, що було в поліційних зізнаннях ріжних свідків з УВО-ОУН здебільша суповицією, гіпотезою, але у всякому разі *не доказаним* дотепер припущенням — оце набирає прокураторської доказової сили завдяки ревеляціям п. Паліїва. Окрім того вже нині вся україножерна преса кинулася з приємністю на ревеляції п. Паліїва і цькує на українців, мовляв: злочинці, душегуби, гайдамаки! *Кому* було потрібно того, щоб пустити польську вулицю на наш політичний провід? Кому найбільше залежить на тому, щоб ми *не* дійшли до нормалізації відносин? Які темні сили є укриті за роботою п. Паліїва? Адже ж не даром п. Паліїв при помочі ендеків і львівської вулиці, за якими напевно потягнуться й комуністи й інші подібні, хоче валити УНДО й нормалізацію!

Є направду щось траґічне в давній і теперішній нашій історії. Є якась лиха доля, щось якби прокляття завішене над нашою кровю. Що трапиться між нами якась енерґічніша і здібніша людина — то майже кожна передовсім до безмежности закохана сама в собі, розривна і спалювана внутрі амбітництвом, позбавлена всяких моральних гальм, і завжди сповнена передовсім ненавистю. І то майже завше ненавистю *лише до своїх*, до власного пня і крови. На прикладі денунціяцій п. Паліїва маємо просто класичну нагоду прослідкувати ділання одної з найсильніших політично-суспільних емоцій: *ненависти*! Така є людина, яка ще донедавна заявляла претенсії на те, щоб бути *єдиним* провідником нашої суспільности, диктатором, українським Гітлером. Тільки зроджена зі самозакоханости якась справді оказійна ненависть і ще ненависть до *своїх*, зіпхнула цього чоловіка з дороги політичного діяча на шлях денунціяції і провокації.

Кров ллється у Еспанії.

МАДРИД, 17. 3. ПАТ. Підчас бійки між фашистами і членами людового фронту в Хуміллі вбили одного члена люд. фронту та двох фашистів. У Мадриді біля Пуерта дель Соль підчас бійки 3 особи ранили, 27 арештували. У Віллянуева де Кастельон підчас демонстрацій 2 особи вбили, 3 ранили.

ПРОТИФАШИСТІВСЬКІ РЕПРЕСІЇ.

МАДРИД, 17. 3. ПАТ. Уряд вносе до кортезів проект закону про розвязання фашистівської міліції.

СТРАЙК.

МАДРИД, 17. 3. ПАТ. Страйк будівельних робітників у Овіедо обняв 4000 осіб; можливо, що розвинеться у ґенеральний страйк на всю Астурію.

Тільки освітою, культурою і вихованням здобудемо кращу долю. Не жалуймо датків на скріплення освітних змагань.

СТУДЕНТСЬКІ СПРАВИ

Збори Т-ва українських студентів католиків „Обнова".

Дня 15. ц. м. відбулися V-ті загальні збори Т-ва українських студентів католиків „Обнова" у Львові в залі Богословської Академії. Збори відкрив урядуючий голова Т-ва І. Паук, витаючи гостей і членів. До президії вибрано м-ра Б. Ластовецького, К. Матейківну і В. Шикулу. Протокол з останніх заг. зборів, що відбулися 19. V. 1935, відчитала секретарка М. Білинська. Звіт з діяльности здавав І. Паук. По довгих заходах і рекурсах до міністерства львівський ректорат затвердив статут Т-ва з терміном „український". Що тижня в акад. році уладжувано сходини з рефератами або з „живою газетою". „Обнова" належить до міжнародніх студентських катол. організацій „Pax Romana" і „Slavia Catholica" як рівнорядний член та бере участь у їхніх з'їздах. В серпні 1935 р. відбувся конгрес „Pax Romana" у Празі, на котрому „Обнову" заступав доц. празького унів. д-р Борковський, бо делегати „Обнови" не дістали пашпортів. Крім звичайних сходин члени „Обнови" відсвяткували національні роковини: 1. листопада, 22. і 29. січня. Заходом „Обнови" уладжено ювилейну академію в честь Ексц. Митрополита 15. XII. м. р. Дня 8. II. ц. р. уладжено спільну просфору для членів і запрошених гостей. Крім ідеольогічної праці ведено також допомогову, котрою займалася харитативна секція. Зібрано 449.70 зол., з чого роздано 21 позичок на суму 392 зол. Т-во „Обнова", заступаючи синтезу католицизму й націоналізму, здобуває собі чимраз більше симпатиків і членів. — Зі звіту секретарки М. Білинської довідуємося, що „Обнова" має 60 членів, у бібліотеці Т-ва є 173 книжок, у читальні є вся українська католицька преса і деякі закордонні журнали. Дальше складали звіти скарбник Данилевич. Приходу було 654 зол., розходу 415 зол., сальдо 254 зол. Ексц. Митрополит жертвував 400 зол., Зем. Банк 100 зол. — М. Борисюк здав звіт як референт міжнародніх звязків і домівкар. Відчувається брак відповідної домівки. — Іменем Контр. Комісії м-р П. Чума поставив внесок признати абсолюторію уступаючому Виділові. — В дискусії забирали голос: Софія Гомза, Паук, Борисюк і Капустій. Абсолюторію ухвалено одноголосно. До нового Виділу вибрані: голова І. Паук, члени: М. Білинська, Ю. Кней, Ю. Тершаковець, О. Дачкевич, Ол. Березницький, Ірина Яким; як заступники: В. Кордюк, М. Слободянівна і Б. Данилевич. Провірна Комісія: Яр. Чума, М. Лисіївна і В. Островський. Мировий Суд: Ол. Кізлик, Н. Круженицький, Е. Полянська і М. Дідурівна як заступниця. Нововибраний голова візвав членів до праці. Збори закінчено відспіванням католицького гимну.

Шевченківський концерт у Великому Театрі.

Цього року ініціятиву й організацію репрезентаційного Шевченківського концерту взяли у свої руки музичні товариства: „Муз. Т-во ім. Лисенка", „Боян", „Бандурист" і „Сурма". (Чомусь бракувало поміж фірмантами „Супрому").

Концерт почався точно в год. 12.15 — за це належиться організаторам окрема похвала. Саля Великого Театру цілком виповнилася нашою інтелігентською елітою. Після промови, яку виголосив проф. *П. Карманський*, почалася концертова частина: хори в супроводі орхестри і Михайло Голинський — чомусь у супроводі фортепіяну. Крім цілком музичних точок, одна тільки наполовину: *Геник-Березовський*, який деклямував „Гамалію", з Лисенківськими хорами за кулісами. Він відомий як наш найкращий рецитатор; цим разом його інтерпретація менше подобалась, як ті, що їх ми чули досі. З інсценізацій, які у нас від якогось часу в моді, остання була чи не найліпша; тому, що обмежилась тільки до примітивної гри світел, резиґнуючи з всяких декорацій, костюмів і т. п. на сцені, як це надто часто буває тепер при подібних нагодах.

Зпоміж музичних творів найцікавішою точкою було перше виведення *„Заповіту" Людкевича*, під орудою автора. Могутній, небуденний твір; твір, який показує Людкевича в повній зрілости його таланту, твір який вповні заслуговує на назву найліпшого хорово-орхестрового твору в нашій літературі від часів „Кавказу" цьогож Людкевича. І на мою особисту думку — „Заповіт" може не в одному перевищає „Кавказ" — передовсім у формальній суцільности і в розміщенні кульмінаційних мельодійних та динамічних точок. Після дворазового вислухання „Заповіту" — враховуючи в це ґенеральну пробу, твір цей можу поділити на пять уступів: перший від повільного, настроєвого орхестрового вступу та імітованого хору „Як умру..." — (преґарний супровід ділених віольончелів і контрабасів) — до слів „Як реве ревучий". Уступ другий починається в басах (потім фуґато: тенори і жін. хор); він „ритмічного" характеру, що щасливо контрастує з попереднім уступом. Дальше після деякого заспокоєння і повороту до первісного темпа починається тенорове сольо („Оттоді я і лани і гори..."), підсилене ріжком; повна шляхотного виразу мельодія в трьох-частиннім ритмі, яка опісля лучиться в унісоні з жіночим голосом і при словах „до самого Бога..." осягає свій верхок. Кільканайцять перехідних тактів, у яких чуємо багато гармоній зменшених септ-акордів, вяже цей уступ з черговим — скорим, дуже ритмічним Allegro con fuoco (в партитурі може написано інше означення темпа — застерігаюся, що я, на жаль, її не бачив і записую тільки враження, які залишилися в голові й вухах) хору („Поховайте та вставайте"); після Luftpaus-и в широких соковитих півнотах могутньо звенить „І вражою злою кровю..." Знаменито відбиває від цього повільного, співного місця маршове і бадьоре „Вставайте, кайдани порвіте..." Врешті фінал: „І мене в сім'ї великій...". Починає мужеський хор; повільне маєстатичне Largo, повне цьогож глибокого, щирого надхнення, що й на початку твору.

Справжній мистецький твір! Орхестрований він краще і цікавіше, як інші відомі мені твори Людкевича, хоча й у питомій йому манері: „ваґнерівська" мідяна ґрупа і багато, багато орхестри Чайківського. Така сполука ґарантує повнозвучність; у згаданому творі орхестра ніде не виступає при хорових місцях на перший плян і все піддержує хор. А це дуже важливе.

У публики „Заповіт" справжнього (і належного йому!) успіху не мав. А це — найкращий доказ його високої мистецької вартости. Бо ширшій публиці подобається по першому вислуханні: „зрозуміле", банальне, оклепане. А справді добре: по роках. Часом щойно по десятках літ!

Людкевич має драматичний нерв — себто якраз те, чого бракує усім без виїмку нашим „старшим" композиторам. Це ми бачили і в другім його виконуванім творі: *„Ой, вигострю товариша"*. І тут нема зайвих повторювань, нема такого улюбленого у нас ліричного сосу, або патетичних, крокодилевих сліз, — нема переливання з пустого в порожне. Кожна музична думка має свій ясно окреслений вираз; а „світла й тіні" в партитурі, згадані вже вище кульмінаційні точки і осади, розміщені розумом і творчою інтуїцією композитора, що відчуває силу драматичних ефектів і їх потребу.

Як жаль, що творчість Людкевича не пішла дальше — по лінії драматично-оперовій!

Михайло Голинський співав три пісні *Печеніги-Углицького*, невідомого у нас досі ближче композитора, який проживає в Півн. Америці. „Ой одна я, одна" та „Утоптала стежечку" — типово „жіночі" пісні, яких співакові-мужчині краще не співати, щоб мимохіть не викликати деяких рефлексій у авдиторії. Подумайте: чуєте „Ой одна я, одна, як билиночка в полі..." — а бачите перед собою поставу (зівроку!) Михайла Голинського і ця „билинонька в полі" співає голосом, який буквально стрясає стінами Великого Театру! На мою думку, це таксамо, якби співачка співала пісню зі словами напр. „Підкручу я чорні вуса..."

Углицький у цих піснях не представився ні надто оригінальним, ні надто талановитим композитором; але всетаки композитором з деяким знанням і хистом. В кожному разі — знаю його інші речі, ніж ті, які ми почули тепер. Мих. Голинський був цим разом цілком у своїй „формі": його голос, повний шляхотного „металю", повний сили й експресії справжнього героїчного тенора, блестів всією красою свого на рідкість гарного тембру. Але прогріхом організаторів концерту було те, що Голинський не співав бодай одної точки — з орхестрою. Чому?! Коли орхестра і так була — і коли до того в програмі найшлася „Арія зі симфонічної поеми".

Слухаючи акомпаніяменту партнера Голинського в цьому концерті, д-ра Б. Кудрика, мимохіть треба було застановитись, якими ріжними шляхами йдуть таланти і здібности. Признаючи вповні музичне знання і глибоку освіту д-ра Кудрика, мушу, на жаль, ствердити, що його акомпаніямент був зразком блідого, анемічного і незгармонізованого зі співаком супроводу. Запрошення до співучасти в концерті такого співака, як Голинський — одного з наших найкращих — зобовязує дати йому гідного і співрядного партнера. А д-ра Н. Нижанківського чомусь ми бачили — між слухачами...

Для обговорення залишаються: хори і диригенти. *„Боян"*, що виконав *Лисенка „Бють пороги"* в барвистій інструментації *Барвінського*, — *„Сурма"* і *„Бандурист"* (два останні у цій „злученій" формі, як вони виступали) — це хори, які розпоряджають прегарним голосовим матеріялом здебільша музикальних співаків, хори, які *могли би і повинні би* (головно „Боян" і „Сурма") стати не тільки найкращими в краю, але й одними з найліпших у Польщі. Але це можливе тільки тоді, коли нарешті почнеться у цих хорах праця по фаховому. Що таке можливе — і які хосенні наслідки воно має — це ми бачили наглядно за наслідах розмірно короткої праці з „Бояном" п. Миколи Колесси. І дивлячись учора напр. на виступ диригента муж. хору, на його безпомічність перед орхестрою, на незнання елєментарних правил тактування, не кажучи про дириґування, — не міг я вийти з дива...

Чому заборонено без лікарського диплому і т. і. вести лікарську практику? Чому непокликаним не вільно відчиняти адвокатської канцелярії? А чому одночасно можна комусь знущатися над орхестрою?!

І не можемо вийти з дива, що п. Микола Колесса, зовсім відсунений від праці з нашими найбільшими хорами. (Знаю, знаю! „Супром", нагорода за працю і т.і.) Та чи при добрій волі і справжньому бажанні не далося би все якслід улаштувати? На жаль, наші хори нічого не роблять у тому напрямі, щоби з теоретично-репрезентативних стати ними фактично.

При кінці ще одна заввага: Чому солісти в хорах стояли сховані в останніх рядах хору? Місце солістів — на переді!

ар.

Знову замкнули районову молочарню у Чортківщині.

Пишуть нам:

Дня 6. лютого ц. р. управа Районової Молочарні в **Улашківцях** внесла до староства в Чорткові подання з плянами централі і шістьох сметанкових стацій у Сосулівці, Росохачі, Заболотівці, Милівцях, Капустинцях та Мухавці з технічними описами повідомляючи, що згідно з § 7. промислового закону підприємство почне працювати в лютому ц. р. Дня 6. березня ц. р. почала управа працю в молочарні відбираючи молоко в Улашківцях, Сосулівці, Заболотівці і Милівцях. Вечором 6. березня поліцай Гелінський з Улашковець опечатав кружлівку у Милівцях. Дня 7. березня ц. р. підчас відбирання молока прийшов комендант поліції Кобилярик Казимир і опечатав кружлівку та масницю. Доставці, які ще молока не перепустили на кружлівці, розійшлися до дому. Справник Богайчук Данило попросив коменданта, щоб виказався письменною забороною вести далі підприємство або наказом опечатати машини. Одначе комендант відповів, що саме опечатання означає заборону. Книговод Ганьовський запитав коменданта поліції, що буде зі сметаною, коли масниця запльомбована. Цей відповів: „шукайте собі права, хтось за це відповість". Сметанкову стацію в Сосулівці замкнула поліція 7. березня, в Заболотівці 8., в Капустинцях і Росохачі ще не були уруховлені. Сметанкова стація в Мухавці чинна від 7. березня. Сметану довозили до Улашковець, а від 8. березня відставляють до Р. М. в Базарі. На прохання управи Р. М. комендант поліції розпечатав масницю 8. березня і по виробленні масла зі сметани, яку відібрали 6. і 7. березня, вдруге її опечатав і так вона стоїть до нині. В понеділок 9. березня справник Д. Богайчук виїхав з кількома членами кооперативи з Улашковець, Заболотівки, Миловець, Мухавки і Сосулівки до староства в Чорткові. Староста Мушинський заявив делеґації, що про замкнення молочарні в Улашківцях довідався ще в суботу 8. березня і що в середу або в четвер 11. або 12. березня вишле

нітарну комісію. Староста заявив Богайчукові, щоб пішов до промислового референта Кеслера Маркуса і запитав його, кілько грошей треба зложити на кошти комісії. Референт Кеслер відповів, що не знає про ніякі оплати. Колиж довідався, що Богайчука післав до нього староста, був уже звічливіший, але не подав висоти коштів комісії, бо, мовляв, пізна пора, казав прийти чергового дня.

Опечатуючи кружлівки поліціаї заявляли устно, що роблять це тому, бо не було ще санітарної комісії зі староства. Тимчасом стаття 7. промислового закону каже буквально таке: „Хто зачинає вести промисл з постійним осідком, який не підпадає під поняття концесіонованого промислу, повинен **одночасно** подати це до відома промисловій владі І. інстанції (староство), яка **безпроволочно потвердить відбір зголошення,** якщо видачі цього потвердження не противляться постанови цього розпорядку, щодо обмежень в започаткуванні ведення промислу".

Нам теж відомо, що ручних молочарень не зачислюють до так зв. концесіонованого промислу, до якого потрібне перед уruхомленням затвердження проекту уладження, бо ручні молочарні не вживають механічної сили, ані теж не мають машин, які загрожують публичній безпеці, або життю людей, як про це каже закон про концесіоновані підприємства. З цих причин нам зовсім незрозуміле, чому саме влада опечатала районову молочарню в Улашківцях мовляв тому, що санітарна комісія не видала свого рішення. Від кооперативи не залежить, коли староство вишле таку санітарну комісію. Перед уруxомленням молочарні управа згідно з законом повідомила староство, що починає свою діяльність.

При вплаті грошей на кошти комісії референт Кеслер заявив, що комісія приїде 17. березня.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Страйк обслуги нюйорських вінд, зліквідований у середмісті, обнимає ще 372 доми, яких власники не хотіли приняти до праці страйкарів.

Загадковий влом. Нічю з суботи на неділю до будинку англ. адміралїції вдерлися злодії; правдоподібно намагалися вони викрасти таємні документи. Ствердили, що не пропав ніодин документ.

Ліквідація комуністичних організацій. Румунський уряд рішив розвязати всі явно комуністичні і т. зв. антифашистівські організації на терені Румунії, бо їхня діяльність загрожувала румунській державі. З уваги на те, що в Румунії тепер воєнний стан, розвязання цих організацій доручено військовій владі.

Дата французьких виборів. Сьогодні проголосять у „Журналь Оффісіель" декрет про визначення виборів до палати послів на 26. квітня.

Паста до зубів

відсвіжує і прохолоджує

ЖІНОЧІ СПРАВИ.

ОДНО ВИЯСНЕННЯ.

Після появи статтей: „Наше становище" (у квартальнику „Католицька Акція" ч. 6 з ц. р.) й „Головному Виділові С. У. і п. М. Рудницькій до відома" (в „Ділі" з 7. III. ц. р.) мав я нагоду переконатися, що частина читачів, а навіть деякі з вичислених у статтях жінок винесли враження, немов би всі жінки, що давніше працювали в С. У., а нині стоять осторонь цього Товариства, відсунулися від праці у згаданому Т-ві тільки з причини нехтування засад християнського світогляду в житті централі С. У. Тому почуваюся до обовязку пояснити, що така інтерпретація не може відповідати дійсности, бо в „Католицькій Акції" та в „Ділі" поміщено тільки причини, що є частиною загальних мотивів відсутности великої групи жіноцтва в С. У. Крім цього є ще багато інших мотивів, що спонукали кожну з жінок ясно очеркнути своє становище до метод, які запанували в інших ділянках життя і праці С. У. Ті мотиви подали жінки до відома Гол. Виділові С. У.

Рямці короткої часописної статті не позволили мені розписуватися подрібно над мотивами, що кермували кожною з жінок і я вдоволився подати до прилюдного відома тільки причини, що обхоплюють одну ділянку розходжень поміж сучасним проводом С. У. та відсутними нині в ньому жінками.

Д-р М. Дзерович.

Новий проєкт мін. Ідена.

ЛЬОНДОН, 17. 3. ПАТ. Довірочна нарада представників льокарнеських держав у міністерстві закордонних справ закінчилася в год. 13.30. На нинішній нараді мін. Іден передав учасникам наради проект у справі пристосування постанов льокарнеського договору в теперішніх умовинах. Французька делегація розглядає цей документ. Представники льокарнеських держав зійдуться нині вдруге в год. 11-ій вночі.

Нині велика премієра у кіні „КАСІНО"

ВОЛЛЕС БЕРІ

у найновішім архитворі прод. „Метро" п. н. Забута людина при співучасти Джекі Купера.

Найновіший тріюмф знаменитого режисера Ришарда Болеславського.

З організаційного руху.

Політична нарада УНДО в Миклашові.

Громада Миклашів, львівського повіту, має свої дуже гарні часи розвитку громадського життя, але має і дні занепаду, які припали на повоєнні часи. Тепер Миклашів знову завертає до своїх гарних часів. Громадянське життя помітно ожило, особливо впадає в очі розвиток лугової організації та громадської організації УНДО. Саме за почином місцевої громадської управи УНДО мала відбутися у Миклашові дня 15. III. ц. р. нарада з виключною участю членів УНДО. На цю нараду приїхав зі Львова голова ПНК *Гриць Гладкий*, щоб закріпити дотеперішню та намітити напрямні дальшої діяльности місцевої управи. Довідалося про нараду ширше громадянство і в зацікавленні останніми політичними подіями в краю й у світі заповнило велику салю читальні. Поневолі треба було закинути думку про вужчу партійну та відбути ширшу довірочну нараду. Приємно було дивитися на живі обличча вибраних громадян, що з незвичайною увагою слухали довшого реферату про політичне положення українського народу та про теперішню політику УНДО. По рефераті місцевий парох *о. Іванець* у теплих словах подякував референтові, а громадяни тутже вписувалися в члени УНДО, вплачуючи теж партійний податок.

ДРУКАРНЯ „ДІЛО"

Львів, Ринок 10. Тел. 229-26.

Виконує швидко і солідно всілякого роду друкарські роботи

по найдешевших цнах !

Зміна законопроєкту про ритуальний заріз.

У вівторок пополудні сойм розглядав проєкт закону пос. Присторової про ритуальний заріз. Вподуднє посли дістали поправки, які уряд зголосив до згаданого законопроекту пос. Присторової, що його приняла адміністраційна комісія. Найважніші поправки торкаються 5 статті проекту, яка матиме такий зміст: Міністер хліборобства у порозумінні з міністром освіти та міністром внутрішніх справ устійнив інший спосіб та умовини зарізу тварин для консумційних цілей тих частин населення, яких віроісповідання вимагає при зарізі спеціяльних заходів. Розпорядок обмежить число зарізу на вищезгадані цілі до дійсних потреб вище згаданих груп населення так, щоб ціла кількість мяса з цього зарізу відповідала потребам консумції дотичних груп населення. Торговлю мясом і мясними виробами з вище згаданого зарізу унормує розпорядок міністра промислу в порозумінні з міністром хліборобства і торговлі. Мясо з ритуального зарізу буде мати спеціяльне опакування і можна буде його купити лише в спеціяльних концесіонованих фірмах. Закон про ритуальний заріз буде обовязувати від 1. січня 1937

НАЙЦІКАВІША КНИЖКА НАШОГО ЦЬОГОРІЧНОГО СЕЗОНУ

Ірини Вільде

ХИМЕРНЕ СЕРЦЕ

208 сторінок.

Замовляти в Адміністрації „Діла". Порто 30 сот.

Ціна 1.50 сот.

Венізельос тяжко хорий.

ПАРИЖ, 17. 3. ПАТ. Як показується, стан здоровля Венізельоса доволі поважний. Він недужає на запалення легенів, а з огляду на поважний вік, може загрожувати небезпека.

ПАРИЖ, 17. 3. ПАТ. Лікарі д-р Женне та проф. Абрагамі оголосили такий бюлетин про стан здоровля Венізельоса: Наслідком сильної ґрипи здоровля Венізельоса значно погіршилося. Стан хорого дуже тяжкий.

Нове повстання в Абисинії?

РИМ, 17. 3. ПАТ. Аґ. Стефані повідомляє з Джібуті, що згідно з вістками, які наспіли з Адіс Абеби, в провінції Ґодвам вибухло нове повстання проти центральної влади. Як повідомляли, бунт у Ґодвам здавило цісарське військо, та, як показується, спокій привернули лише поверховно.

Приємна та цікава лектура

це збірка оповідань

ВАСИЛЯ СОФРОНОВА

ЛИПНЕВА ОТРУТА

Ціна: 1·40 зол., з пересилкою 1·70 зол.

Замовляти в Адміністрації „Діла" Ринок 10.

Завзятий бій коло Амба-Аляджі.

ПАРИЖ, 17. 3. ПАТ. Авас повідомляє з Адіс-Абеби: Коло Амба-Аляджі йде завзятий бій. Абисинським військом командує неґус. Втрати по обох боках дуже великі.

Конкурс на драматичний твір.

Комунікат Товариства Письменників і Журналістів ім. Ів. Франка.

Товариство Письменників і Журналістів ім. Ів. Франка має ще у своїм розпорядженні решту фонду, зложеного українським громадянством у 1935 р. на літературні нагороди за той рік. Ці гроші рішила Рада Товариства зужити на збогачення української драматичної літератури, яка є від довшого часу в занепаді. З тою метою Рада Товариства розписує отсим

КОНКУРС

за драматичний твір (трагедія, драма, комедія, фарса).

Умовини конкурсу: 1) Тема твору з українського життя, довільної верстви суспільности і довільних часів. 2) Сценічність твору і його технічне пристосування до наших теперішніх театральних обставин. 3) Твір обемом має бути обчислений на виставу в часі 2—3 годин. 4) Твір має бути досі не друкований і ніде не виставлюваний.

Окреме жюрі, визначене Радою ТОПІЖ'у, вибере зпоміж надісланих на конкурс драматичних творів 3 найліпші твори, які Товариство постарається виставити один по одним у Львові. Після вистави жюрі призначить нагороду за твір, найкращий з літературного і сценічного боку

Висота нагороди 300 зол.

Два інші виріжнені твори будуть гонорові за право конкурсової вистави по 100 зол.

Твори на конкурс у 3 примірниках, писаних на машині, надсилати до дня 1. жовтня ц. р. на адресу: Василь Софронів Левицький, Львів, вул. Міцкевича 12. Тільки у виняткових випадках жюрі прийме під розгляд твір, писаний дуже читко рукою. Надісланих на конкурс творів Т-во не зобовязується звертати.

ЗА РАДУ ТОВАРИСТВА:
Роман Купчинський, голова,
Василь Софронів Левицький,
референт літературних нагород.

Большевицькі школи без.. учителів, зшитків та олівців.

Недостача учителів у провінціональних школах викликує повну дезорганізацію шкільного життя. „За комуністіческоє Просвіщеніє" з 12. березня помістило допис з Шиловського району, недалеко Москви. В тамошній середній школі в грудні і в січні ц. р. не було лекцій російської мови та літератури. Німецької мови не вчать у 5. клясах цієї школи. Нема учителів співу і рисунків, тому на годинах цих предметів... студіюють рільну господарку. До того у школі незад, брудно і т. д. У школі нема ніодного каламаря. В неогрітій клясі замерзає вода. В куті стоїть заржавіле відро з водою до пиття. „Совєцкая Торговля" пише, що в 68 районах Свердловського району продає зшитки ледви 15. Одначе і в цих районах Туринський район дістав у січні на 8.524 учеників — 2.240 зшитків, Єгоршинський район дістав на 8.773 учеників — 2.240 зшитків. У цілім обводі ніяка сільська школа не дістала ніодного олівця, ніодного пера.

НОВИНКИ.

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла".

— **Тисяча книжок і нот по знижених цінах** в Книгарні Шевченка, Львів, Ринок 10. Повні катальоги та інформації висилає даром оплачено. 1579

— **Митрополичий Ординаріят** просить нас оголосити: До всіх парохіяльних урядів львівської АЕпархії. На проханння міністерства В. Р. і О. П. зарядкує Митрополичий Ординаріят відправу св. Літургії 19. березня, в день іменин бл. п. маршала Йосифа Пілсудського в годині згідно з проханням місцевої шкільної, чи адміністраційної влади, в красках літургічних риз дня (червоних або фіолетних), без проповіди. Від гр.-кат. Митрополичого Ординаріяту. У Львові, дня 15. березня 1936. **Никита, Єп. Патар., Ген. Вік.**

— **Поезії Шевченка по польськи.** Український Науковий Інститут у Варшаві видав том 101 Шевченкових творів у польському перекладі. Перекладів піднялися Марія Бельковська, Конст. Думанський, Тадей Голендер, Ярослав Івашкевич, Чеслав Ястшембец - Козловський, Богдан Лепкий, Йосиф Лободовський, Володимир Слободник і Казимир Вержинський. Крім того поміщено давні польські переклади (Л. Совінського, А. Ґоржалчинського, Софії Войнаровської та Богдана Зиранкa). До тексту додано коментарі і завваги, що улекшують зрозуміння поодиноких творів польському читачеві. Крім цього книжка містить статтю Зайцева про переклади Шевченка на польську мову. Книжка прикрашена акварелею, що представляє Шевченка, кисти Карла Швайнцера, та 9 ілюстрацій, що репродукують малярські твори поета (переважно автопортрети).

— **Скандал з відзнаками за оборону Львова** приймає щораз більші розміри. Показалося, що за відзнаки „Орльонт" побрано безправно коло 100 тисяч зол., причому сотки осіб пишаються відзнакою і титулом „оборонци Львова", хоча участи в тій обороні не брали. Слідство в цій афері веде суддя д-р Добровольський.

— **Садіть деревину!** Державне заведення взаїмних обезпечень розпочало оригінальну акцію, що має на меті запобігти масовим пожежам по селах і містечках. Стверджено, що великі пожежі навіщують місцевости з густим забудуванням і рідкими деревами. В одному селі, що вигоріло майже до тла, були тільки три дерева. А відомо, що густі дерева, особливо ряди дерев, які розмежовують будинки на партії, можуть здержати похід вогню й охоронити решту села від знищення. У звязку з тим краківський відділ державної асекурації приступив при допомозі сільсько-господарських організацій та адміністраційної влади до масового обсаджування сіл деревами. Рахуючись із домаганням місцевого населення садять переважно дерева медодайні, отже липи, акації, клени та ясені, а також волоські горіхи, що їх овочі можуть дати селянам додаткове джерело доходу. Крім охорони перед пожежами густі дерева забезпечують місцевости над ріками перед повінню й взагалі перед шкодами від буревіїв. Сільські громади не повинні чекати аж на допомогу урядових чинників і власними силами обсаджувати села деревами.

— **Ще один дурисвіт.** В Заболотові арештовано Івана Стефурака, родом із Печеніжина, коломийського повіту. Він вештався по селах снятинського повіту і подавав себе за лікаря суспільної опіки з Коломиї, причому носив великі рогові окуляри, лікарський термометер і кільканацять фляшинок з якимись течами. Дня 10. ц. м. він прийшов на фільварок у Хлібичині Пільнім, скликав двірську службу і звелів їй вимитися, бо мусить піддатися лікарським оглядинам. Коли вся служба, роздягнена до нага, станула перед ним, один із форналів пізнав у ньому Стефурака, з яким сидів разом у коломийській вязниці. Повідомлена поліція арештувала ошуканця, що встиг натягнути на ріжні суми кільканадесять осіб.

— **Хто виграв?** В нинішнім дні тягнення держ. кляс. льотерії впали такі виграні: 50.000 зол. на ч. 127017, 20.000 зол. на ч. 144924, 10.000 зол. на ч. 83788 140683 165980 192562, 5.000 зол. на ч. 39940 103121 103590 122100, 2.000 зол. на ч. 1034 110572 1000 156071 161133 175427, 500 зол. на ч. 1902 341 121255 122914 123310 125524 153504 163522 177373 181575, 400 зол. на ч. 58658 168019.

— **За вбивство брата.** У львівському суді скінчився минулої суботи процес б. студента фільософії Сімона Зальца, що вбив свого брата, лікаря д-ра Адольфа Зальца. З розправи виявилося, що оба брати любилися і тільки припадок вложив у його руки знаряд злочину. Сімона Зальца засуджено на 8 місяців вязниці з обниженням половини кари шляхом амнестії, а решту почислено із слідчої вязниці.

— **Син застрілив батька-алькоголіка.** В окружному суді у Львові відбувається розправа проти 22-літнього Казимира Ґославського, б. студента політехніки, тепер підхорунжого, обвинуваченого у вбивстві свого батька, комісаря магістрату. Трагедія розігралася в ночі на 1. листопада 1934 р. в мешканні Ґославських при вул. Стрийській, коли пяний батько, вернувшись з нічної пиятики, став лаяти і докучати свою жінку. Коли дійшло до того, що Ґославський хотів жінку застрілити, в обороні матери станув син Казимир. Підчас взаїмного термошення впав стріл, від якого Ґославський згинув. Вину на себе взяла спершу жінка, опісля син, який признався, що стрілив, але не хотів убити батька. Розправа виказала, що Ґославський пропивав зароблені гроші, поводився з жінкою брутально, мав любовниці і занедбував дім. Останнього дня з пенсії кількасот зол. приніс до дому тільки кільканадесять і це було причиною авантури з жінкою. Розправа потреває кілька днів.

— **Львівська хроніка.** На учительку Софію Плісовську, що вертала зі Львова до свого мешкання в Кульпаркові, напав по дорозі якийсь молодий грабіжник і вирвав їй з рук торбинку з грішми. — До мешкання скарбового емерита Левицького при вул. Міцкевича добувся якийсь бандит і заставши тільки його 60-літню жінку, вдарив її залізною штабою по голові. На крик раненої бандит утік, не забравши нічого. Вівторок поліція арештувала на вул. Коперника 26-літнього Ст. Заброварного, який спішився на поїзд. Арештованого відставили до суду, бо його розпізнали як того, що напав на Левицьку.

— **Смертний присуд у Коломиї.** В Коломиї відбувся дводенний судовий процес убивника своєї жінки та дитини, Івана Кейвана та В. Савчука. Кейван оженився задля зиску з 20 літ старшою від себе вдовою і вже пять місяців пізніше убив її разом з дитиною, думаючи, що унаслідить по ній 11-моргове господарство. Боронячись, душогуб обтяжив Савчука. Присяжні судді потвердили 12 голосами вину Кейвана в напрямі подвійного душогубства і таким самим числом голосів увеннили Савчука. На тій основі Кейвана засуджено на кару смерти, перемінюючи її шляхом амнестії на досмертну вязницю.

— **Арештували таксаторів.** Обертинська поліція арештувала з доручення слідчого судді таксаторів городського суду в Обертині пов. Городенка Івана Калина і Івана Жуковського. Обидва стоять під закидом, що задля зиску брали від мешканців громади Чортовець під Обертином завеликі оплати в часі судових таксацій.

— **Краєва хроніка.** До мешкання Стеф. Крисака в присілку Гришавка пов. Рава Руська добулися чотири озброєні бандити і зажадали грошей. Крисак грошей не мав, а тоді бандити побили його тяжко, забрали з комори одіж і втікли. — В Станиславові при вул. Вовчинецькій згинув електромонтер М. Зейф, поражений електрикою при закладанні антени на даху. — До мешкання Беріша Фрідмана в Янові коло Львова вломилися крізь дах бандити і закололовши його та його жінку ножами, ограбили цілий дім. Поліція вжила до слідства поліційного пса. — На залізничому шляху з Тернополя до Копичинець згинув 50-літній Фелікс Буховецький, кинувшись під потяг. — В Надорожній пов. Надвірна повісився 38-літній Федір Бабій з причини матеріяльних клопотів. — В Перегинську пов. Долина Андрій Голушко і Микола Бубнюк напали на Павла Бонка, нафтового робітника з Рибного і зрабували йому 60 зол., годинник та інші річи. Обох арештовано. — До львівського шпиталю привезли Йосифа Лаврова з Роздолу пов. Жидачів, що їдучи потягом на стовчках, дістався під колеса, які відтяли йому обі ноги.

— **Відкопав горнець з грішми.** Господар Іван Толопка в Підярковім пов. Бібрка, копаючи город, знайшов горнець зі срібними монетами, що походять з 1618 р. і 1690 р. Справою занялося місцеве староство.

— **Зреґабілітовані.** В днях від 9. до 12. ц. м., після доходжень, які тревали чотири роки, відбувся перед луцьким окружним судом процес проти б. міського інж. Пилипа Пилипчука та його заступника інж. Ярослава Фартуха і дванадцятьох інших обвинувачених мешканців м. Луцька. Процес виказав безпідставність усіх закидів і обвинувачених увільнено від вини і кари. Кошти процесу присуджено в користь державного скарбу.

— **Продав скарб, якого не мав.** Наслідком стежних листів у Чорткові арештовано спритного ошуканця, що продав одному ювилерові у Вильні викопаний нібито скарб, що складався із золотих 10-рублевих монет. Ошуканець, на прізвище Терлецький, вмів так підійти ювилера, що той заплатив йому 20 тисяч зол. Ошуканця спровадили до Вильна.

— **Підземні багацтва на Волині.** Із 158 скель з Волині, підданих хемічній аналізі, в 16 скелях, і то базальтових скелях і в їх спагах, найшли

міль. Ці скелі походять із Шубкова, Олександрії, Іванової Долини, Гутвина, Стидиня, Рудзьки і Вільниці. Підуть досліди петрографів, які мають означити характер звязків, щоби рішити методи експльоатації. Магнетні досліди у справі місць верчення, зроблені на терені 200 кв. км., викрили біля Горинтьгорода і в околиці Костополя—Антонівки два місця великих магнетичних аномалій.

— Зловживання в Грубешові на Холмщині розглядав 14. березня ц. р. окружний суд в Замістї на виїзді в Грубешові. Зловживання допустився П. Макаревич, б. бурмістр м. Грубешова, що за свого урядування потягнув кількадесять тисяч зол. міських грошей. Покликали кільканадесять свідків.

— Що це відкрили? У Кремянецькому повіті (на Волині) 4 км. від с. Бережець на збочі Лисої Гори є громадські каменоломи, де при добуванні каміння знайшли кости двох людей. Дальші глядання викрили кости ще 8 людей, в того двох дітей. Також знайшли неолітичний молоток з кристалічної скандинавської скелі і черепки з урни. Кости і предмети були в печері (хілнику), широкій та високій 1 м. до 1½ м., а 6 м. довгій. Повідомили археольогічний музей в Варшаві. Говорять, що щось подібного було на збочі гори Вовчої і Г. Сокіл біля Кремінця.

— Страйк у Лодзі скінчився. В міністерстві суспільної опіки відбулися минулої суботи наради представників лодзьких текстильних промисловців з представниками робітників, що перевели загальний страйк. Конференція скінчилася порозумінням, на основі якого задержано збірну умову з 1933 р. з додатковою умовою, що є вислідом останніх нарад. Устійнено теж, що у всіх фабриках будуть вивішені цінники плат, потверджені інспекторатом праці. Окрема комісія, зложена з представників робітництва і промисловців, має устійнити плати для тих категорій робітників, що необняті досі тарифою плат. Наслідком того страйк скінчився і в понеділок робітники вернулись до праці.

— З Польщі. У Варшаві наїхав самохід на відділ війська і ранив кількох вояків. Шофер зі самоходом утік. — В Горлицях застрілився віцебурмістр Карло Крисаковський, що був директором місцевої каси ощадности. Причина поступку невідома.

— Румунський чудотворець. В румунській місцевости Маглавіт живе, як відомо, чудотворний пастух Петраке Лупу, про якого писали багато не тільки румунська, але й закордонна преса. Цієї зими перебував у нього 25-літній молодець, спаралізований на обі ноги і, як кажуть, відійшов зовсім здоров. Синод румунської православної церкви рішив тепер побудувати в Маглавіті монастир.

— Використав жіночий сентимент. У Відні арештували 29-літнього шлюсарського челядника, Альойза Гльоса за многоженство і недодержання подружя в 65 випадках. Великий, в червону шкіру оправлений записник улекшив поліції дохоження. Бо маючи три жінки і 65 наречених, він не міг обійтися без записок, коли і де має сходитися зі своїми жертвами. У книжечці були списані по азбуці імена всіх жінок і дівчат, а біля кожного імени находилися дата і місце сходин. Його любощі не були зрештою безінтересовні, бо всі ті наречені, переважно з робітничих кол, зваблені обіцянками женячки, давали йому свої ощадности. Афера викликала в місті велике зацікавлення, тим більше, що слідча влада переслухує багато свідків.

— Катастрофи на морях. Ва Білому морі заскочила буря совітський корабель „Кавасакі", який втратив керму і кільканацять днів блукав по морю. Капітан скінчив самогубством, а залога 5 днів була без харчів. Аж вкінці совітський корабель „Северний" уратував їх. — На Червоному морі згорів грецький транспортовий корабель „Стиліяні" разом з вантажем нафти. Залога врятувалася. На томуж морі склалася експльозія кітла на італійському кораблі „Маршіджіяно", при чому згинула залога з капітаном.

— Бандити непокоять Ліндберга. Плк. Ліндберг, що втік, як відомо, перед бандитами з Америки і живе тепер біля села Льонг Бари в Англії, дістає знову листи від бандитів з погрозами, що вхоплять йому другого сина. Тому англійська поліція загострила нагляд над домом Ліндберга й арештувала двох американців, що не вміли пояснити, чого прийшли. Знайшли при них фальшиві пашпорти.

— Летунські катастрофи. Біля Гориції під час вправ впав літак з бомбами. Пільот згинув. — Недалеко Овале в Чіле впав пасажирський літак, при чому згинули пільот і чотири подорожні.

— Ріжні вістки. На західному побережжі Данії викинули морські хвилі 66 гренляндських китів. Найбільші штуки мали 6 метрів довжини і важили до [illegible]00 к. На ріці Тигрі біля місцевости Омарії згорів корабель, на якому находилося 30 пасажирів, переважно бедуїнів. Згоріли 23 особи, з 28 втопилось у ріці. — В румунських Карпатах біля Сінька лявіна засипала 9 туристів, з яких тільки чотири вратувалося. — До Атлянтійського океану коло берегів північної Америки впав у ночі величезний метеор, що освітлив цілу околицю як у день.

Зі судової салі.

ВІДГОМІН ВИБОРІВ ПЕРЕД АПЕЛЯЦІЙНИМ СУДОМ У ЛЬВОВІ.

Було це підчас виборів. Слідчий відділ у Бережанах дістав конфіденціональні вістки про пляновану противиборчу акцію в селі **Кривім**, бережанського повіту. Тому командант станиці поліції у Кривім Дудзік і солтис Теодор Федоришин відбували нічні дижури, щоб переловити авторів противиборчих написів на стінах хат та інших будинках. У ночі 5. вересня 1935 р. Теодор Федоришин, який переходив коло будинків місцевого пароха, побачив, як хтось писав на стіні будинку. Засвітив електричну лямпку і по зрості, рухах та убранні пізнав селянина **Петра Федорова**, який негайно почав утікати. За ним пустилися в погоню Теодор Грицишин і командант Дудзік і найшли Федорова в стодолі його батька на конюшині. Командант поліції зробив донесення до прокуратури зі закидами, що Петро Федорів, визначний член ОУН, веде противиборчу агітацію, промовляв на вічу у Вимисліввцях проти виборів і крім того побив підчас свого арештування постерункових: Островського, Віновецького і солтиса Грицишина. Одначе прокуратура в Бережанах не виготовила акту обвинувачення за злочин державної зради, лише за промову у Вимисліввцях, за малювання написів у Кривім і за побиття поліціянтів зі стат. 118, 120 і 133 кз.

Окружний суд у Бережанах, де боронили Федорова д-р Бемко і д-р Західний, увевиннив його зі ст. 118 кз., бо не доказали йому, щоб він промовляв на вічу у Вимисліввцях, зате засудив Федорова за провини зі ст. 120 і 133 кз. на 2 роки вязниці.

В понеділок 16. березня ц. р. відбулася у Львові апеляційна розправа, на якій апеляційний трибунал відхилив присуд щодо провини зі ст. 120, а затвердив за провину 130 кз. та обнизив Федорову кару на половину. Предсідником трибуналу був радник Ланевський, вотували радники Хмелевський і Джевський, обвинувачував прокуратор Соболевський, боронив адв. д-р Лев Ганкевич.

Зі сцени й естради.

ВЕЧІР ПЛЯСТИЧНИХ ТАНКІВ БЕЛІ КАЦОВОЇ.

Школа мистецького танку Белі Кацової належить до кращих цього типу шкіл у Польщі. Кацова, б. довголітня учениця віденської школи Гертруди Боденвізер, зберегла тільки напрям і стиль своєї вчительки, але самостійно його продовжує. Танки її укладу, чисті у будуванні груп із прозірною плетінкою танкового рисунку, мають у собі щораз більше експресії вислову, хоча беруть надхнення радше від музичної, ніж танкової теми.

Багату програму вчорашнього вечора започаткували діти від 6—10 літ. У дрібних танчиках почували себе свобідно, видно, що вони входили в обсяг їх розуміння, і тому інтерпретували їх природно, а навіть із щирим дитячим гумором.

У виступах учениць вищого курсу слідне було тверде приготування, а в простірних широких рухах вальсів знамениту техніку тіла, головно ніг, щось ніби далекий відгомін клясичного балету. У наскрізь новочасних гуморесках і гротесках коміка й сатира виходила справді із танкової форми, підсиченої ритмом, а не із шаблонового гримасу. Стилізовані народні танки перемінив танковий гумор у зовсім удатну пародію.

Та найповажнішою і найоригінальнішою танковою темою цього вечора були Баха „Вітражі" (триптик), у яких брала участь також сама учителька. Одначе вивести двовимировий рисунок у трьох вимірах і надати йому пластичний вислів — це зусилля, яке не вдається нераз найдокладнішим студіям. Всеж танечниці проявили велику силу вислову, прегарну гру рук та удуховлених рухів дійшли навіть до містичного настрою; одначе не переконували нас, не витворили релігійного настрою. Бракувало чомусь навіть світляних ефектів, таких у цьому місці питомих і майже необхідних.

Костюми проекту Л. Лілле багаті і влучно підкреслювали танковий вислів. Фортепіяновий акомпаніямент мала у своїх руках не тільки добра піяністка, але й добрий знавець танку п. І. Левіцька.

М. Пастернакова.

З кіна.

Кіно „Химера": „Золотоволосий шибеник".

Дві сестрички маленька Єлисавета та гарна Мері опинилися по смерти батьків у захисті для сиріт, де панують строгі касарняні звичаї. Золотоволоса Єлисавета зі своїм комиком зворушує до сліз своїми вигадками не лише своїх товаришок-одноліток, але захоплює теж багатого адвоката Моргана, який приїхав з інспекційною комісією до захисту. А далі все йде як по маслі. Золотоволосий шибеник викликує ввесь час сальви сміху своїми вигадками опинившись з Мері у віллі Моргана, яка вкінці по своїй пригоді віддає свою руку Морганові. Грою малої Шерлі Темпль захоплені головно мами, бо кіно переповнене дітьми з матерями.

Дивогляди.

АВТОМАТИЧНІ СУКНІ.

Одна велика париська фірма рішила вибудувати в ріжних частинах міста автомати з... жіночими сукнями. У кожному такому автоматі буде пять ріжних суконь, модних і дешевих, ріжної величини. Зразки тих суконь можна оглядати на образках. Кожна жінка, яка не має часу вступити до крамниці і пробувати сукню, може по дорозі дістати її легко з автомату, вкинувши 30 франків, трьома монетами по 10. Що має зробити вона тоді, коли сукня за тісна або їй не подобається. На це автомат не дає ніякої відповіди.

ПУДЕРНИЦІ З ТЕЛЄФОНОМ.

Одна фабрика в Шікаго випустила на ринок мініятурні телефонічні апарати, бездротні, які можна носити в кишені і які дають змогу телефонувати з кожного місця. До такого апарату додана пудерниця тому, що винахід обрахований головно на жіночу клієнтелю. Телефонічна бездротна пудерниця коштує 3500 долярів.

СЛОН У ПОВІТРІ.

У Бомбаю, славній індійській пристані, трапилась недавно сцена, про яку мусіли писати аж газети. Героєм був слон. Треба було його вивантажити з корабля на беріг. Перевязали його поясом і причіпили до великого журавля, що мав його перенести. Коли слон був уже в дорозі, щось зіпсувалось у журавлі, слон повис у повітрі — і не можна було його взяти ні сюди ні туди. Ніколи ще слон не плавав у просторі, почав з остраху ревіти та вимахувати ногами так, що корабель тремтів. Ось-ось був би впав у воду, якби вчас не направили підойми. Але його опікун ствердив, що нерви слона сильно подражнені небувалою подією і треба його чимось успокоїти. Слони у таких випадках дістають рум. Пів ведра. Хто пе рум тільки малими чарками, знає, кілько це коштує.

✝ Посмертні згадки.

о. Иоан Коцюба, пресвитер-ювилят, парох м. Тисьмениця, комісар Орд. в справах шкільних, б. совітник Єп. Консисторії у Львові і Станиславові, по довгій і тяжкій недузі, принявши Св. Тайни помер дня 28. лютого 1936. в 90 році життя, в 67 році священства. Похорони Його тлінних останків відбулися 2. березня 1936. р. в Тисьмениці. В. Й. П. 1704

Александер Горуцький, член Матірнього Т-ва „Просвіта", Читальні „Просвіти" на Личакові, Читальні „Просвіти" в Середмістю, Кружка Рідної Школи на Личакові, почесний член Голов. Управи Рідної Школи, упокоївся у Львові 17. ц. м. у 84 році життя. Похорон в четвер з каплиці при вул. Пекарській. В. Й. П 1705

Нові книжки й журнали.

ERO-FOTO. Kwartalnik ilustrowany, poświęcony fotografji amatorskiej. Organ Wytwórni Fotochemicznej „Ero" w Poznaniu. Ч. 3 (1) 1936. (Цей журнал можна дістати безплатно в всіх складах фотографічного приладдя).

Дописи.

ГОРОДОК.

Вдатні реколекції. В днях від 1. до 6. ц. м. відбулися великопістні реколекції в місцевій церкві. Проповідав о. Соколовський ЧСВВ. Рано від год. 8 до 10. і вечором від год. 5. до 7. церква була переповнена; натовп підчас проповідей був такий великий, як ще ніякого року. І не дивниця, бо досвідчений проповідник виголошував такі глибоко продумані проповіди, овіяні таким сильним релігійним духом, що вони переймали кожного до глибини душі. Тож і успіх був надзвичайний. Тому деяке здивування викликав у нас допис у 53 ч. „Діла“, підписаний „Неофітом“. Чіпляючись того, що о. Соколовський, який довгі літа працював на Закарпатті, мимоволі ужив кілька разів слів: руський, Русь, Русь-Україна, попри слово „український“ — дописувач інсинуує, що це зроблено мабуть в ціли кріплення упадаючого москвофільства... Очевидно, що це помилковий погляд. Тому в імени всього городецького громадянства, до котрого зачисляються й ті тисячі моїх парохіян, що слухали і скористали з реколекцій о. Соколовського, перепрошую його і заразом складаю сердечну подяку за його великий труд. — **о. Епіфаній Роздольський.**

СТАНИСЛАВІВ.

Гостина „Заграви“. Мин. тижня гостив у нас театр „Заграва“, який виставив чотири рази „Голготу“, укладу М. Лужницького, релігійну містерію на 8 картин на зразок релігійних вистав в Обераммергав. Фахову оцінку самого твору залишитиб хіба теольогам. Нам здається, що автор зробив кілька промахів у цитатах зі св. Письма. Театр „Заграва“ виставив „Голготу“ величаво. З виконавців роль на перше місце вибився Блавацький у ролі Христа, який створив постать маєстатичну, повну надхнення, безмежної любови і простоти. Сміло можна сказати, що колиб хтось з наших малярів бажав намалювати Христа, то Блавацький у цій ролі є знаменитим моделем. Дуже добрий був Рудакевич (Юда), ще кращою маскою вибивався Паздрій (Сатана). Незлі типи створили Яремко (Каяфа) і Марушенко (Фарисей). Всі апостоли творили дуже гарну цілість. Строї прекрасні і вірні. Декорації Л. Боровика є доказом, що Боровик — це наш чи не найкращий декоратор сцен. Слід при кінці згадати, що строї і декорації коштували понад 3.000 зол. Публики доволі багато.

Демографічна вистава. Заходом Повітового Союзу „Р. Ш.“ відбудеться у нас демографічна вистава „Український нарід“ від 22. до 29. березня ц. р. На відкритті промовлятиме проф. д-р Кубійович.

Спорт.

СТАНИСЛАВІВ. **Пролом — Ревера 0:3 (0:1).** Сезон копаного мяча почався у нас змаганнями Пролому з Ревером. Пролом виступив у такому складі: Андрішин І. та ІІ., Багриновський ІІ., Кулiба, Зубяк, Чаплинський (Меня), Демянчук ІІ., Коровайчук І., Керницкевич, Урсакий ІІ. і Якібчук І. В Проломі найкраще грав Андрішин ІІ. на обороні та Кулiба на правому крилі помочі. Андрішин І. на воротах не був ще в добрій формі і двох ворiт міг легко оборонити. Багриновський буде добрим партнером Андрішина ІІ. В помочі Меня кращий від Чаплинського. Напад грав дуже слабо, в якому ще найкраще грав Урсакий. Сама гра мало цікава, з легкою перевагою Ревери, мала виразний трeнінговий характер. Коли Пролом хоче здобути І. місце в Б-класі, то мусить ще багато-багато працювати, передовсім над спортом і стрілами до ворiт. **Б. Д.**

КОПАНИЙ МЯЧ ЗА КОРДОНОМ.

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА. В неділю 15. березня ц. р. відбулися мячеві змагання за мистецтво Ліги таких дружин: ДФЦ — Вікторія (Пільзно) 1:1; Славія — Тепліцер Ф. К. 4:3; Спарта — Моравська Славія 3:1.

АВСТРІЯ. Ф. Ц. Він — Гакоаг 2:1; Вієнна — ВАЦ 1:0; Спортклюб — Рапід 1:0; Фаворітнер АЦ — Люфтас 3:2; Австрія Фльорідсдорф 5:1.

МАДЯРЩИНА. Сегед — Атілля 2:1.

НАЙДОВШИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ СКОК.

На великій лещетарській скочні у Планиці відбулися лещетарські змагання, на яких австрійський лещетар Брандль устійнив новий лещетарський світовий рекорд у скоках 101 м. Давніший рекорд 98 м.

Ширіть наш часопис!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

Перемишль:
18. III. Остання Пісня.
19. III. Лев в Абісинії.
20. III. Нява теща.
22. III. Премієра, уривок з життя У. Г. А. Меріям Лужницького „Інваліди“.

Ярослав:
21. III. Дівча з Маслосоюзу“.
22. III. Лев в Абісинії.

Український Молодий Театр „Заграва“.

Калуш:
18. III. —Голгота.
19. III. — Голгота.
20. III. Дума про Нечая.

Болехів:
21. III. 3. поп. Голгота.
22. III. 3. поп. Голгота.
22. III. 8. веч. Дума про Нечая.

Великий Міський Театр.

Середа, 18. III. год. 8. веч. Аб. 12. „Баль у Савою“ виступ І. Кульчицької та Каз. Дембовського.

Четвер, 19. III. год. 8. веч. Аб. 13. Премієра „Панотець Марко“.

Пятниця, 20. III. год. 8. веч. Аб. 13. „Панотець Марко“.

Театр Рівнородностей.

Середа, 18. III. год. 8. веч. Аб 11. „Трафіка пані Генералової“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Циганський барон“ (на основі оперетки Ів. Штравса).
АТЛЯНТИК: „Капітан Блад“ (Олівія Гевіленд і Ероль Флин).
ВАНДА: „Тунель“, „Цісарські лови“.
ГРАЖИНА: „Дівча з Будапешту“ з Мартою Еґерт.
КАСИНО: „Ця або нікна“ (Джіта Альпар).
КОЛІСЕЙ: „Каранга“, „Ліцитуємо світ“.
КОПЕРНИК: „Пепі“, гротеска „Водні збиточники“.
МАРУСЕНЬКА: „Шір-Гашірім“ і додаток „Співаймо всі разом“.
МІРАЖ: „Пошлюбна ніч“ з Анною Стен.
МУЗА: „Епізод“ із Павлею Веселі.
ПАКС: „Я збігледь“ (Павло Муні).
ПАЛЯС: „Давид Копперфільд“ на осн. Чарлза Дікенса.
ПАН: „Його велике кохання“ (Ст. Ярач).
РАЯ: „Недокінчена симфонія“ з Мартою Еґерт.
СВІТ: „Недокінчена симфонія“ з Мартою Еґерт.
СТИЛЬОВЕ: „Буря над світом“, ревія „Теремтете“.
ТОН: „Все місто говорить про те“.
УТІХА: „Гра за жінку“, ревія „Це ще нічого“.
ХІМЕРА: „Золотоволосий шибеник“ (Шерлі Темпль).

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5.)
Новий Єрусалим у 1936 р.

Закордонне радіо.

Середа, 18. березня 1936

Відень (506,8) 12.00, 13.10, 20.40, 22.10 Концерт, 17.15 Сучасні австр. композитори, **Братислава** (298,8) 19.30 „Бетовен“ опера, **Брно** (325,4) 21.10 Звичайний світ. концерт. **Прага** (470,2) 16.10 Танк. музика, 19.30 „Мадам Батерфляй“ оп Пучіні, **Париж** (1648) 18.30 Симф. концерт, 21.45. „Тріпльвал“ ком. Гр. Бернара, **Білгород** (437,3) 11.30 Концерт, 13.15, 19.30 Пісоньки, **Берлін** (356,7) 16.45 Камер. музика та нар. пісоньки, 19.00 Форт. твори Р. Геслера, 20.10 Концерт, **Кенігсвустергаузен** (1571) 14.00 Музика, 18.00 Баляди, **Ляйпціг** (382,2) 16.20 Андерсенові казки в музиці, 18.00 Концерт, **Мінхен** (405,4) 13.15 Популярна музика барока, 19.30 Варіяції та фуга Регера на тему Моцарта, **Ленінград** (1224) 18.00 „Князь Ігор“ оп. Бородіна, **Будапешт** (549,1) 18.20 Скрипка, 19.30 Концерт, **Міляно** (368,6) 11.30, 19.45 Легка музика, 20.35 „Ля Валлі“ оп. Каталяні, **Рим** (420,8) 13.10 Легка музика, 20.35 Хор.

Четвер, 19. березня 1935.

Відень (506,8) 12.00, 13.10 Концерт, 16.30 Лотиські пісні, 17.35 Форт. рецітаць, 19.40 Симфонія Сальолючія, 20.10 „Еґмонт“ траг. Гетого, 22.20 Мельодії Ів. і Йос Штравса, **Кошиці** (259,1) 18.00 Для Закарпаття, **Прага** (470,2) 11.05 Сальон. музика, 19.50 Літер.-муз. варіяції на тему весняної пісні, Мендельсона, 21.00 Фільг. оркестра, **Париж** (1648) 17.15 Класична авдиція, 21.00, 21.45 Концерт, **Білгород** (437,3) 17.00, 21.30 Пісоньки, 20.00 Гендлеві твори, **Берлін** (356,7) 8.30, 14.15 Концерт, 17.30 Нові пісні молоді, 19.00 Фляманські пісні и танки, 20.10 Берлін танцює, капеля, **Гамбург** (331,9) 19.00 Нар. музика, 22.25 Сучасні опери: 1) „Як вам подобається“ (на осн. Шекспіра. 1) „Чародійна скрипка“ В. Еґка, **Кенігсвустергаузен** (1571) 18.00 Концерт духих інструментів, 21.00 Бравс-Бетовен, симф. концерт, **Кельн** (455,9) 20.10 Твори Г. Маша під дир. композитора, 21.20 Скрипковий концерт д-дур Чайковського, 22.30 Твори Баха, **Ляйпціг** (382,2) 16.20 Пісні Вольфа до слів Гетого, 21.00 „Валькірія“ оп. Вагнера, **Мінхен** (405,4) 17.00 Регерові твори, 20.10 Концерт шк. хорів, 21.00 Нар музика, **Москва** (745) 18.15 Концерт сов. музики, 19.00 Театр, **Москва ВЦСПС** (748) 17.00 Твори Глинки, 18.15, 18.45 Спів, **Будапешт** (549,5) 12.05, 22.00 Циг. музика, 13.30 Спів, **Міляно** (368 6) 17.15 Вок. концерт, 21.00 Розр. концерт, **Рим** (420,8) 17.15 Інстр.-вок. концерт, 20.35 „Льоенгрін“ оп. Вагнера.

Польське радіо.

Середа, 18. березня 1936.

6.30 Ранішня авдиція, 6.50, 7.30 Музика з гр. пл., 7.20 Ранішній денник, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Дитина в передшкільному віці: Фізичний розвиток дитини, 12.30 Концерт орх., 13.25 Домашнє господарство, 13.30 Концерт бажань із гр. пл., 16.00 Гутірка Майстерщенки з Ліпигайною: „Буде нам потрібний барометр“ (для ст. дітей), 16.20 Віольончелевий реціталь, 16.45 Гутірка музика зі слухачем радія, 17.00 Дискутуємо: про межі толеранції, 17.30 Літер. нарис: „Психольоґічний епос Керменди“, 18.15 Рекламовий концерт, 18.25 Гутірка: „Его те фаціям... Меси паве“, 18.35 Сальонове тріо, 19.00 Промова през. Мосцицького, присвячена марш. Пілсудському, 19.15 Вояцькі пісні, 19.35, 19.40 Спортові вістки, 19.45 Актуальна гутірка, 20.00 Польські композитори з гр. пл., 20.45 Вечірній денник, 20.55 Із сучасної Польщі, 21.00 Авд.: Твори Фр. Шопена (вик. Леоп. Мінцер), 21.10 У польських лавреатів 1935/6 р., 21.35 Актуальна господарська гутірка 22.05 Військові марші, 22.30 Концерт оркестри, 23.30 Льокальне закінчення авдиції.

Четвер, 19. березня 1936.

6.30 Ранішня авдиція, 6.50, 7.30 Музика з гр. пл., 7.20 Ранішній денник, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Муз. поранок для молоді середніх шкіл, 13.00 Польська симфонія з гр. пл. 13.25 Домашнє господарство, 13.30 Монюшківська опера з гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Легка музика з гр. пл., 16.00 Спогади дітей про марш. Пілсудського, 16.15 Концерт орх., 16.45 Концерт муж. хору, 17.00 Великі та дрібні винаходи: Содове світло, 17.50 Актуальна госп. гутірка, 18.00 Музика, спів із гр. пл., 18.35 Про фізичну культуру жінок, 18.40 Туристична інформатор, 18.45 Легка муз. з гр. пл., 19.00 На роздоріжжях дорогах сучасної культури, 19.20 Сальон. концерт, 19.35, 18.55 Спортові вістки, 19.45 Промова през. Мосцицького присвячена марш. Пілсудському, 20.00 Скрипковий реціталь Ірини Дубиської, 20.40 Вечірній денник, 20.50 Протилетунсько-газова оборона, 21.00 Іменини маршала — літер.-муз. авдиція, 21.40 Монюшко-пісенькар, 22.10 Музична мозаїка, спів, музика, 22.50 Легка и танк. музика.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5.27 і пів.

У Варшаві були такі курси: Копенгага 117.05, 117.35, 116.76, Голяндія 360.80, 361.52, 360.08, Льондон 26.22, 26.29, 26.15, Ню Йорк 5.26 і 3/8, 5.27 і 5/8, 5.25 і 1/8, Ню Йорк тел. 5.26 і 3/8, 5.27 і 7/8, 5.25 і 3/8, Осльо 131.65, 131.98, 131.32, Париж 35.01, 35.08, 34.94, Прага 21.95, 21.99, 21.91, Стокгольм 135.15, 135.45, 134.85, Швайцарія 172.22, 172.50, 172.08.

Папери: 5-прц. конверсійна поз. 60.25, 3-прц. залізнична поз. 57.00, 6-прц. долярова поз. 74.00, 4-прц. долярова поз. 51.00, 7-прц. стабілізаційна 62.50, дрібні 62.75—62.8, сотки 68.50.

Акції: Банк Польський 96.50, Лільпоп 9.00.

Золото: Доляри 9.03—9.07, Рублі 47.50—48.50, Фр. франки 34.50—35.0, Корони 36.40—37.00, Дукати 83.00—83.70; 1 грам золота 5.93.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 17-го березня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового	2.55 зол.
1 кг. масла десерового бочкового враз в бочковим опакуванням	2.60 „
1 кг. масла дес. експорт. враз в експортовим опакуванням два зачет по	2.60 „
1 л. молока від 11. І. 1936	0.15 „
1 к. яєць	2.40—2.50 „

Тенденція на масло і на яйця зниж-кова, на молоко слаба.

Маслосоюз повідомляє, що від 17. III. ц. р. платить своїм достачам за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птицемасарні „М. С.“ у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Курки мол. товсті без остріг 1. кл.	1.05 зол.
Курки товсті з острогами 1. кл.	0.95 „
Індики товсті 1. кл.	1.10 „
Індички товсті 1. кл.	1.25 „
Пантарки товсті 1. кл.	1.25 „
Качки товщені 1. кл.	1.15 „

Приймає кури, качки, індики й пантарки в необмеженій кількости.

Птицю негодовану приймає по дешевшій ціні.

Приймає нових достачів.

РІЖНІ

ОВОЧЕВІ ДЕРЕВЦЯ і до окраси, добірної якости, по низьких цінах продає Малопольське Рільниче Товариство, вул. Коперника 20, Тел. 200-88. 1701 1—4

ДЕНТИСТИЧНЕ заведення Львів серед міста, добре відоме, на продаж. „Діло“ під „Урядження“. 1706 1—1

ПЕРШОРЯДНА робітня мужеських капелюхів, переробляє на найновіші фасони, чистить і виконує солідно по цінах дуже приступних. Рубін Кляйн, Легіонів 43 (в подвірю). 1707 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

ЛІКАР
Д-р Ірина Сімович
ординує
ЛЬВІВ-БОГДАНІВКА, ВУЛ. ЛУЧНИКОВА
коло радієвих веж від год. 15—18. 1-2

ПОВІДОМЛЯЄМО П. Т. ПУБЛИКУ,
ЩО НАША ФІРМА
ПЕРША ВІДЕНСЬКА
ХЕМІЧНА ПРАЛЬНЯ
І ШТУЧНА ФАРБЯРНЯ
перенесена з вул. Леделя
на вул. ПІЛСУДСЬКОГО 10
Телефон ч. 270-58.
Роботу виконуємо прецизійно, дешево і пунктуально.
Відбір і доставa дарoм.

„ВАРШАВЯНКА“
робітня жіночих костюмів і суконь
виконує солідно найновіші фасони.
ФУДЕМАН, Коральницька 5 Тел. 150-57.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“ Львів, Ринок 10.